

ČCE Smíchov 16. 10. 2022

Rut Nývltová

Biblický text k našemu dnešnímu rozvažování je zapsán u Malachiáše třetí kapitola, verše 6. a 7. :

Já Hospodin jsem se nezměnil, ani vy jste nepřestali být syny Jákobovými. Už za dnů svých otců jste se odchýlili od mých nařízení a nedbali jste na ně. Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám, praví Hospodin zástupů.

Hlavní důraz bude položen na úplný začátek přečteného oddílu.

Ve třetí kapitole poslední knihy Starého zákona Bůh napomíná k poslušnosti a zaslubuje svému kajícímu lidu požehnání. Začátek 6. verše třetí kapitoly této knihy, Malachiáše, zní: **Já Hospodin jsem se nezměnil.....** Bůh tedy zůstává stejný i v tomto tak rozkolísaném roce 2022.

Tohle téma mne napadlo proto, že v poslední době často přemýšlím o tom, kolik věcí se neustále mění, kolik nových – a často zbytečných – vzniká, jak se mění vztahy. A v tom všem zůstává úžasná jistota: Já Hospodin se neměním...- a to platí nejen pro Izraele staré smlouvy, ale i pro nás.

V jednom ze starších čísel Českého bratra měl br. Dr. Pavel Říčan (psycholog, bývalý člen branického sboru) článek nadepsaný Pravidelnost“ s podtitulkem „K evangelické liturgii“. Přečetla jsem ho tenkrát s velkým zájmem nejen proto, že tam byla pochvalná zmínka o liturgii v branickém sboru, ale také proto, že to je téma v dnešním rozkolísaném světě stále aktuální v tom smyslu, že všechno je ve stále větším pohybu a tak by se mohlo zdát, že liturgie ustrnula a měla by se tak zvaně oživit. „*Jen mám obavy*“, napsal bratr Říčan, „*že ve vroucím oživování se často ztratí to, co naše shromáždění skutečně oživuje, pokud o to prosíme, a to je Boží Duch. Při našich bohoslužbách panuje celkem řád, a že občas zapláče dítě nebo někomu spadne zpěvník, to nikoho příliš nepohorší. Jsme na určitý řád zvyklí, ale zvláště mladým lidem se to může zdát až příliš „řádné“, bez spontánnosti, bez většího nadšení. vkládají do svého projevu celou bytost, povstávají, zvedají ruce.*“ - Tolik prof. Říčan.

V prvním čtení jsme mimo jiné slyšeli „mějte porozumění jeden pro druhého“- a právě toto porozumění projevil minulý branický farář br. Luděk Rejchrt. Jeho pochopení a láska zabránily rozdělení sboru. Ovšem neměnnost je někdy k dobru, jindy k neprospěchu, pokud tam chybí to, o čem teď hovoříme: porozumění a láska.

Při tom si musíme uvědomit, že Pán Bůh neřídí náš život do všech detailů – to je představa, která je pak v rozporu s naší zkušeností. Jednej věrně podle Boží vůle, která je zjevená v jeho Slovu. Pros za sílu být poslušným a pros za odpuštění, když jsi se něčím provinil. Bůh stvořil svět a dal nám k tomu návod k po-

užití – a dále už musíme konat sami.

Dovolte mi teď malou vsuvku. Vloni nebo předloni jsem do venkovní skříňky zde před kostelem vložila článek s názvem „Je Bůh vinen?“ - možná, že jste ho někteří četli. Neznám autora, ale zdá se mi vhodným doplněním slov, která jsou základem kázání a zároveň odpovědí pro všechny, kdo za to, co nedobrého se na světě děje, viní Pána Boha.

Tak tedy: „Často slyšíme výtku: Pán Bůh nese vinu na válkách, vraždách, obětech nevinných dětí, na žehnání zbraní jeho jménem atd – tedy na všem, co se na světě děje nespravedlivého, protože tomu nezabránil. Ruku na srdce: není to všechno naše vina? Jak může být vinen Bůh, cožpak on to chce? Děláme si všechno sami proti jeho vůli a rouhá se, kdo zneužívá jeho jména ke zlému. Že je Bůh všemohoucí a může zařídít, aby se měli lidé rádi, žili v míru a pokoji? Ale proč to čekáme od něho, když on to naopak čeká od nás?! To je náš úkol, poslání, pověření. Je Bohem lásky, chce ji dát do všech srdcí, naplnit svět pokojem – ale kdo stojí o Boží dary, kdo o ně prosí, kdo s Bohem počítá a ptá se na jeho vůli? Jak může být dobře na světě, je-li člověk k Bohu obrácen zády, na útěku od něho? Pak i kdyby sestoupil z nebe a udělal tady pořádek, sotva by odešel, zůstane dál všechno při starém zmatku, násilí, nespravedlnosti.

Bůh dal člověku rozum, aby jednal moudře. Dal mu svědomí, aby se rozhodoval odpovědně. Dal mu svůj zákon – DESATERO, aby měl člověk měřítko pro dobré a zlé. Dal svého syna, abychom našli cestu k němu, pravdu v něm a život skrze něho. Co chceme ještě víc?? Ovšem dal také člověku svobodnou vůli: nikoho k sobě násilím netáhne, k dobrému nenutí, do nebe nežene. Je na člověku samém, jak se rozhodne a pak nese také sám odpovědnost.

Dal nám planetu Zemi. Jak si to zde zařídíme, tak to máme. B o h a z ničeho vinit nemůžeme - j e n s a m i s e b e . Je-li co na světě zlého, křivého, nesprávného, je to jistě i naší vinou: nejednu faleš omlouváme, ke zlu často mlčíme, hříchy zakrýváme. Kořme se raději před svatým Bohem, aby změnil naše srdce i srdce všech lidí. ABY NÁM ODPUSTIL I TU VINU, ŽE JEHO VINÍME. “

A tak znovu se můžeme ujistit – i na základě přečteného – že Hospodin je zdrojem pokoje a důvěry, je to skutečnost, která nese náš život, něco, co se našťestí pro nás nemění.

A máme tu druhé důležité poznání, že totiž Bůh je osobním Bohem a že velikost Boží je opravdu v tom, že i v malých věcech našeho života chce být s námi. Však i v Bibli vidíme ten velmi osobní vztah. Vezměme například ten známý 23. Žalm. „Hospodin je Můj pastýř... vede MNE po stezkách spravedlnosti.... Nebo Žalm 37 a 139 - „kamkoli jdu...také tam MNE tvoje ruka provází. Je to jako by autor zakusil hlubokou osobní přítomnost v nejmenších detailech života.

Teď se vrátím k první části, abychom si ještě více uvědomili Hospodino-

vu stálost na rozdíl od všech těch změn zejména v naší době. Stačí, když se podíváme na různé i komunikační technologie: co je dnes aktuální, zítra je už zastaralé. Také lidské společenství podléhá změnám: hodnoty jako věrnost nebo láska k pravdě ztrácejí na významu nebo jsou dokonce vysmívány.

Jak se stavíme k různým změnám? Přizpůsobujeme se těmto trendům, nebo se jim stavíme na odpor? Máme obavy z budoucího vývoje?

Jako věřící lidé máme živý vztah k Bohu, u něho hledáme uprostřed všech těch změn bezpečí a útočiště. ON se nemění. Ve 2. knize Samuelově 22,3 čteme Davidovo vyznání o jeho vztahu důvěry v Boha: „Bůh je má skála, u něho hledám útočiště, můj štít, roh spásy, nedobytný hrad a moje záchrana.“ Není to úžasný příslib i pro nás? Náš Bůh je jako skála ve vlnobití – pevný a nepohnutelný.

V roce 2015 v německé příručce každodenního čtení jednu pravidelnou úvahu nahradila báseň, která mne nesmírně oslovila. Pokusila jsem se ji tehdy přeložit a zdá se mi, že by mohla být vhodným zakončením našeho rozvažování:

*Když život zdá se těžký příliš, když starosti tíží a srdce prázdné je,
vše selhává a pomoc v nedohlednu – pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Když ostatní ti vůbec nerozumí a pomlouvají tě a přehlížejí snad,
když hořká nespravedlnost se děje – pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Když námaha a práce tíží mysl tvou, když radost a síla zahalí se tmou,
strach, nebezpečí, bolest i nemoc tě sužuje -
pak právě tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Při každém hoři, při zármutku, v bezesných nocích a samotě,
když nikdo nevidí oči zalité v smutku – i tehdy Bůh tvůj blízko je.*

*Když noc temnotou zemi halí, hřích s pokušením srdce poděsí,
tak pohleď s důvěrou na Golgotu: tam naděje už svítla tvému životu.*